

Píšu vám, pane, v rozpacích

Petr Hapka

Píšu vám, pane, v rozpacích.
Okny sem navál cerstvý sních.
A ten, jak ve snu postava,
na línú zvolna roztává.
Odkrývá kroužky od sklenic
- a jinak nezbývá tu,
jak vidím, pane, vubec nic.
Když koukám na tu ztrátu,
najednou slyším vlastní smích.
A tak vám píšu - v rozpacích.

Už vím, že nejste doktor práv
a nejspíš ani Rostislav,
jak jste se tenkrát představil.
A na tvár jste me líbal - dýl,
než jak se sluší na pozdrav...
Snad aspon kávu, pane,
který jste vypil tolik káv,
moh? jste mi nechat...ba ne,
vy nejste Rosta. Mel jste kšilt
se jménem David Copperfield.

Odpustte mému příběhu,
že je psán prstem do snehu...
Dík za to lino, leží dál
tam, kde jste se mnou pil a spal.
Muj nábytek a prázdná spíž
je veru nízká cena.
Jen vy jste si me všimnul blíž
- dík vám jsem naplnená.
A proto, pane, samý smích.
A z vdeku celá v rozpacích.